

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/56/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317215585
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patricia Skotnická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1317215585.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patricie Skotnickej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Miroslavy Saxovej v spore žalobcu: R. H., U. XX, Q., proti žalovanému: E. Z. J. S., P. X, T., o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 19.07.2022, č.k. 16C/110/2017-158, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému nepriznáva proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 19.07.2022, č.k. 16C/110/2017-158, zamietol žalobu (výrok I.) a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok II.).

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 18.07.2016, pôvodne podanou na nepríslušný Krajský súd v Bratislave, následne postúpenou Krajskému súdu v Trnave, domáhal: (i) zrušenia rozhodnutia žalovaného o odvolaní zo dňa 02.06.2016, č. J.-X-XX-X/XXXX-Z., a rozhodnutia zo dňa 25.02.2016, č. R.-XXXXXXXXXXXXXXXX-X/XXXX, ii) potvrdenia právoplatného rozhodnutia žalovaného zo dňa 26.01.2015, č. J.K.-XX-XX-X/XXXX-Z., podľa ktorého bol Vojenský úrad sociálneho zabezpečenia (ďalej len „VÚSZ“) povinný vydať rozhodnutie o priznaní výsluhového dôchodku žalobcovi v súlade s § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) počnúc od 01.01.2003, s výpočtom podľa prílohy č. 3 zákona č. 346/2005 Z.z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky (ďalej len „zákon č. 346/2005 Z.z.“) a napokon i iii) priznania nemajetkovej ujmy v sume 5.000 eur za obdobie od apríla 2009 do podania žaloby. Žalobca skutkovo dôvodil tým, že rozhodnutím zo dňa 26.01.2015, č. J.-XX-XX-X/XXXX-Z., Sekcia ľudských zdrojov (ďalej len „sekcia“) žalovaného uložila VÚSZ povinnosť priznať mu výsluhový dôchodok, na tento účel zistiť započítateľnú dobu trvania jeho služobného pomeru v súlade s § 38 ods. 2 a § 58 ods. 1, 4 a 6 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z.z.“) a napokon i vysporiadať sa s jeho žiadosťou o priznanie výsluhového dôchodku od 01.01.2003, s výpočtom podľa prílohy č. 3 zákona č. 346/2005 Z.z. Riaditeľ VÚSZ však uložené povinnosti nerešpektoval a rozhodnutím zo dňa 25.02.2016, č. R.-XXXXXXXXXXXXXXXX-X/XXXX, mu výsluhový dôchodok nepriznal. Na jeho odvolanie žalovaný rozhodnutím zo dňa 02.06.2016, č. J.-X-XX-X/XXXX-Z., potvrdil predmetné rozhodnutie, popierajúc, že by VÚSZ určil povinnosť priznať žalobcovi výsluhový dôchodok. Žalobca žiadal o prešetrenie rozhodnutí nezávislým súdom. Zároveň mal za to, že nepriznaním invalidity od roku 1978, na ktorú mu vznikol nárok, a následnými rozhodnutiami o nepriznaní plnej výšky invalidného výsluhového dôchodku od apríla 2009 a výsluhového dôchodku od 01.01.2003 mu VÚSZ a sekcia žalovaného spôsobila škodu - nemajetkovú ujmu v sume 5.000 eur sťažením jeho sociálneho postavenia. Žalobca totiž musel vykonávať prácu zhoršujúcu jeho zdravotný

stav z dôvodu nadmerného fyzického zaťaženia (operácie pravého ramena a krčnej chrbtice), zhoršila sa finančná situácia jeho rodiny, ktorú riešil pôžičkami a tieto mal problém splácať; došlo tak k porušeniu jeho základných ľudských práv.

3. Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 22.06.2017, sp. zn. 43Sa/16/2016, v súlade s ustanovením § 18 zákona č. 162/2015 Z.z. o Správnom súdnom poriadku (ďalej len „S.s.p.“), v spojení s § 3 a § 13 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), zastavil konanie v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000 eur za obdobie od apríla 2009 do podania žaloby žalobcu a v tejto časti postúpil dňa 31.07.2017 vec konajúcemu súdu ako vecne a miestne príslušnému.

4. Žalobca v písomnom podaní zo dňa 02.10.2017 doplnil, že podľa právoplatného rozhodnutia zo dňa 22.04.2013, č. R.- XXXXXXXXXXXXXXX- XX/OVZ, mu bolo „...započítaných ...30 ukončených rokov služby“, čo podľa neho znamenalo, že splnil podmienky na priznanie výsluhového dôchodku; uvedené potvrdil žalovaný aj v rozhodnutí o odvolaní zo dňa 26.01.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť. V dôsledku nepriznania výsluhového dôchodku v sume ako mu prináležala, došlo k sťaženiu jeho sociálneho postavenia, k zníženiu dostupnosti k liekom, ktoré musí pravidelne užívať, a tým k zhoršeniu jeho zdravotného stavu. Žalobca sa dňa 21.08.2015 musel podrobiť operácii - poškodenie krčnej medzistavcovej platničky s radikulopatiou, po úraze v roku 2008 a pre bolesti v pravom ramene operácii v roku 2012 pre bolesti v lakti a tiež palca a malíčkovej hrany. Od roku 2008 bol odkázaný iba na invalidný dôchodok, ktorý mu bol priznaný dodatočne od marca 2009 po ukončení 18 mesačnej práceneschopnosti. Z dôvodu jeho nepriaznivého zdravotného stavu, ku ktorému sa pridalo ochorenie na dnu, operácia odchlípenej sietnice pravého oka, operácia ľadvinového kameňa, žľčníka a achilovky, ho nechcel nikto zamestnať. Na uvedenom základe mal nárok na nemajetkovú ujmu v sume 5.000 eur, hoci jej výška zďaleka nezodpovedala sťaženiu jeho spoločenského postavenia, pretože neutrpel len zníženie dôstojnosti, ale aj škodu na zdraví, mal pretrvávajúce nepriaznivé dôsledky na životné úkony a uspokojovanie jeho zdravotných a spoločenských potrieb. Sťaženie spoločenského postavenia a vzniknutú nemajetkovú ujmu pritom podľa mienky žalobcu zapríčinil VÚSZ a sekcia žalovaného, nakoľko porušovali svoje vlastné právoplatné rozhodnutia.

5. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 19.10.2017, č.k. 16C/110/2017-23, podanie/žalobu žalobcu odmietol, keď posúdil ním opísané skutkové okolnosti ako nepostačujúce na individualizáciu a konkretizáciu práva, ochrany ktorého sa domáhal, pričom išlo o taký nedostatok, pre ktorý nemohol pokračovať v konaní. Predmetné uznesenie na odvolanie žalobcu zrušil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 31.01.2018, sp. zn. 4Co/20/2018, a vec vrátil na ďalšie konanie. Konštatoval, že žalobca skutočnosti, na základe ktorých si uplatňoval svoj nárok na nemajetkovú ujmu, riadne doplnil, keď uviedol, že v prípade potreby predloží svoju zdravotnú kartu ohľadne zhoršovania zdravotného stavu, ako i viac ako 25 protiprávných rozhodnutí VÚSZ a sekcie žalovaného, ktoré boli pravým dôvodom zhoršovania jeho psychickej ujmy a zamedzenia jeho ďalšieho spoločenského uplatnenia, traumy a rodinných konfliktov. Podľa neho prepustenie z činnej služby vojaka z povolania zo zdravotných dôvodov na základe vykonštruovaných dokladov ako zdravého, s trvalými následkami po operácii sietnice pravého oka, malo priamy dopad na spôsob a kvalitu jeho života, na spoločenské a rodinné vzťahy a aj na osobný život. Nemohol sa zaradiť do života ani ako zdravý, ani ako invalidný, nemohol športovať, študovať na žiadnom type školy a utrpela tým i jeho dôstojnosť, keďže mu od roku 1978 nebola priznaná plná invalidita, ktorá mu zo zákona patrila. V dôsledku toho nemohol požadovať úľavy v práci ako hendikepovaný, pričom za najhoršiu traumu označil neistotu v prípade zhoršenia jeho zraku; žalobca však nemohol preukázať pracovný úraz a operáciu sietnice, ktoré mu zanechali trvalé následky, a to bez finančnej kompenzácie a pravidelného invalidného dôchodku. S obavou o stratu zraku menil po roku 1989 často zamestnania a viacerí zamestnávateľia ho pre jeho zdravotný stav i odmietli zamestnať. Všetky ujmy mu pritom spôsobilo protiprávne prepustenie z armády a nepriznanie plného invalidného dôchodku od 01.01.1978. Situáciu sprevádzala i frustrácia, stres, úzkosť a trauma, ku ktorej pristúpil ďalší šok, keď mu posudková komisia VÚSZ priznala výsluhový invalidný dôchodok, avšak jeho riaditeľ mu ho následne neudelil. Až v dôsledku obnovy konania mu nakoniec VÚSZ priznal invalidný výsluhový dôchodok, avšak v nesprávnej výške, a to na miesto 70 % iba 40 %, navyiac zo stavu z roku 1978. Na základe týchto skutočností žalobca uviedol, že nemajetkovú ujmu 5.000 eur žiada ako finančné odškodnenie po 40 rokoch utrpenia; táto suma mala zmierniť alebo aspoň zoslabiť následky ujmy z neoprávneného a protiprávneho zásahu do jeho základných ľudských práv.

6. Vychádzajúc z takto opísaného skutkového stavu, odvolací súd uviedol, že predmetom ďalšieho dokazovania bude posúdiť, či žalobca vymedzil skutkový stav dostatočne, resp. či na jeho preukázanie označil relevantné dôkazy, pričom neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena sa premieta do meritórneho vecného rozhodnutia, a teda nejde o dôvod na odmietnutie žaloby, resp. nie je prekážkou pre začatie konania; výnimkou je len petit žaloby, ktorý musí byť presný a dostatočne určitý z pohľadu jeho materiálnej vykonateľnosti.

7. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe poukázal na to, že žalobca neurčil právny rámec náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko poukázal na sťaženie sociálneho postavenia, na škodu na zdraví, ktorých bližšia špecifikácia ostala len v rovine jeho konštatácií, bez možnosti ich verifikácie. I napriek tomu však skutkové tvrdenia žalobcu poprel, zdôrazňujúc, že deklarovanú ujmu na zdraví, ako i sťaženie spoločenského postavenia nijako neozrejmil a uplatnenú výšku náhrady nemajetkovej ujmy nezdôvodnil. Pokiaľ za okolnosť, od ktorej odvodzoval svoj nárok, označil nepriznanie invalidity od roku 1978, z opatrnosti voči nemu vzniesol námietku premlčania. Žalovaný zároveň okrajovo poukázal i na to, že VÚSZ, ktorý mal spôsobiť žalobcovi nemajetkovú ujmu, je rozpočtová organizácia na výkon sociálneho zabezpečenia vojakov, zriadená na základe § 74 zákona č. 114/1998 Z.z. o sociálnom zabezpečení vojakov (ďalej len „zákon č. 114/1998 Z.z.“) a neskôr § 141 zákona č. 328/2002 Z.z., pričom ide o subjekt odlišný od žalovaného, ktorý je len odvolacím orgánom v konaniach o dávkach a službách sociálneho zabezpečenia a dávkach podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení. Žiadne z rozhodnutí VÚSZ, ani z jeho rozhodnutí ako odvolacieho správneho orgánu nebolo pre nezákonnosť zrušené správnym súdom. V tejto súvislosti žalovaný vzniesol i námietku nedostatku svojej pasívnej vecnej legitímácie.

8. Žalovaný považoval za nesporné, že podľa protokolu o úraze žalobca pri výcviku dňa 30.05.1976 často zoskakoval z obrného transportéra a zistiť po čase, že zle vidí na pravé oko, bol následne hospitalizovaný vo Vojenskej nemocnici Plzeň, so stanovením diagnózy - odchlípenie sietnice pravého oka, pričom podľa výsledku kádrového pohovoru zo dňa 23.03.1977, vychádzajúceho z návrhu na prepustenie, ktorý sám žalobca podpísal, bola žalobcovi navrhnutá funkcia IKVČ útvaru alebo pomocníka proviantného náčelníka pluku, o ktoré nejavil záujem a riešenie videl len v odchode do zálohy, a teda trval na prepustení, s tým, že mal zabezpečené civilné pracovné umiestnenie v mieste svojho bydliska plne zodpovedajúce jeho zdravotnému stavu a kvalifikácii. Žalovaný s ohľadom na tieto skutočnosti namietal argumentáciu žalobcu ako účelovú a zavádzajúcu.

9. Žalovaný uzavrel, že žalobca nepreukázal kumulatívne naplnenie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, nevymedzil jeho pasívnu vecnú legitímáciu, nepomenoval protiprávny úkon, ktorého sa mal dopustiť, ako ani ujmu v príčinnej súvislosti s týmto protiprávnym konaním. Z uvedených dôvodov žiadal žalobu zamietnuť ako nedôvodnú.

10. Žalobca písomnými podaniami zo dňa 10.10.2019 a 12.12.2019 doplnil, že jeho nadriadený veliteľ sa pri jeho prepustení z vojenskej činnosti vojaka z povolania dopustil zneužitia právomoci verejného činiteľa, nakoľko ho na funkciu veliteľa roty preradil bez rozkazu veliteľa vojenského západného okraja, a preto vyjadril presvedčenie, že je naďalej príslušníkom armády Slovenskej republiky. Poukázal na žiadosť o umiestnenie vojaka z povolania prepusteného mimo činnú službu, ktorá mala podľa neho dokazovať vznik zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorej úhrady vo forme nemajetkovej ujmy sa domáhal. Podľa jeho mienky má právo na ochranu základných ľudských práv, zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti v zmysle Charty základných práv EÚ, pretože protiprávnym postupom orgánov MNO ČSSR v rokoch 1976 a 1977, ako aj súčasnými orgánmi žalovaného, je znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti a je popierané jeho právo na spravodlivé rozhodnutie, všetko z dôvodu jeho protizákonného prepustenia z vojenskej služby ako zdravého, hoci bol invalidný, bez akejkoľvek pomoci a primeraného zabezpečenia. Za primeranú satisfakciu a zmiernenie následkov protiprávneho prepustenia s poškodeným zrakom potom považoval priznanie nemajetkovej ujmy, keď toto malo za následok nedôstojné zaradenie do civilného života, zníženie jeho spoločenského postavenia a uplatnenia, ako i ďalšie poškodenie jeho zdravia za 38 rokov.

11. Súd prvej inštancie nariadil vo veci pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie, konštatujúc, že žalobca v priebehu pojednávania považoval z hľadiska uplatňovanej nemajetkovej ujmy za rozhodujúcu skutočnosť, že v decembri 1975 bol preradený na funkciu veliteľa roty bez rozkazu veliteľa vojenského západného okruhu, utrpel pracovný úraz v súvislosti s výkonom vojenskej služby, čo preukazoval

protokol o úraze zo dňa 22.06.1976 a tento pokračoval s dátumom 10.08.1976; nemocničná vojenská lekárska komisia sa dňa 13.01.1977 vyjadrila, že už nebude zabezpečovať ďalšie dopisovanie a správu lekára nepererobí. Práve na základe týchto skutočností bol podľa žalobcu podaný dňa 21.03.1977 návrh na jeho prepustenie zo služby ako nespôsobilého vojaka z povolania, bez jeho vedomia. Dňa 07.04.1977 podpísal žiadosť o umiestnenie vojaka z povolania prepusteného mimo činnú službu, ktorú v ten istý deň schválil jeho priamy nadriadený, a bez odstúpenia ju zatajil, v dôsledku čoho bol protiprávne prepustený do zálohy rozkazom ministra národnej obrany v zmysle predpisu MNO 17-1 čl. 50 písm. b) - u ktorých vojenská lekárska komisia stanovila zníženú schopnosť k vojenskej činnnej službe zo zdravotných dôvodov a pre ktorých nie je v ČSLA iné vhodné zaradenie. S poukazom na obsah prílohy uvedeného rozkazu mal za to, že štát bol povinný zabezpečiť vojakom z povolania prepusteným zo služobného pomeru pred vznikom nároku na dôchodok, ktorí o to požiadajú, umiestnenie v občianskom povolaní primeranom ich vzdelaniu, praktickým skúsenostiam a schopnostiam a umožniť im prípravu pre zvolené občianske povolanie. I keď o to žalobca požiadal, nestalo sa tak, a preto si dňa 02.01.1978 sám našiel zamestnanie, pričom lekárka pri vstupnej kontrole zaznamenala, že „údajne vystúpil z armády pre odštiepenie sietnice pravého oka, dokumentáciu prinesie dodatočne“. Podľa názoru žalobcu okresná vojenská správa zavolała lekárku, ktorá ho síce prijala do zamestnania, ale nemohla ho zaradiť, pretože to musela vojenská správa na základe žiadosti o umiestnenie vojaka z povolania, ktorá však nebola postúpená. Žalobca mal byť zaradený do zálohy a mal mu byť priznaný invalidný výsluhový dôchodok, ako to určila okresná vojenská lekárska komisia, k čomu však nedošlo. Preto ho museli ku dňu 08.02.1978 oficiálne preradiť do výslužby, avšak bez priznania výsluhového dôchodku; tým mu bolo odopreté zaradenie do civilného života ako invalidného a neboli mu poskytované žiadne úľavy, celý život až dodnes preto trpel traumou, že môže prísť o oko. Nemajetková ujma podľa žalobcu predstavovala traumu, ktorú nosí už 40 rokov za nepriaznivý zdravotný stav a nepriznanie plného invalidného výsluhového dôchodku od 01.01.1978. V dôsledku toho sa zhoršil i jeho zdravotný stav, utrpel ďalší úraz, poškodil si krčnú chrbticu, rameno, bedrovú chrbticu a musel sa podrobiť operácii; za všetko nesie zodpovednosť žalovaný, pretože, pokiaľ by mu priznal výsluhový dôchodok, nič z uvedeného by sa nestalo. Žalobca v rámci výpovede pred konajúcim súdom ďalej uviedol, že požiadal o invalidný dôchodok v roku 2008, ktorý mu bol priznaný, ale veliteľ sociálneho zabezpečenia rozhodnutie nerešpektoval, preto ho napadol dovolaním, aj obnovou konania, až mu bol tento napokon priznaný.

12. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca sa voči žalovanému v správnom konaní domáhal preskúmania zákonnosti jeho rozhodnutia zo dňa 02.06.2016, č. J.-X-XX-X/XXXX-Z., ktorým žalovaný ako odvolací orgán zamietol jeho odvolanie a potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie VÚSZ zo dňa 25.02.2016, č. R.-XXXXXXXXXXXXXXXX-X/XXXX, o nepriznaní výsluhového dôchodku žalobcovi pre nesplnenie hmotnoprávných podmienok podľa § 38 ods. 1 a 2 zákona č. 328/2002 Z.z. Zákonnosť rozhodnutia žalovaného prešetril Krajský súd v Trnave na podklade žaloby žalobcu v konaní vedenom pod sp. zn. 43Sa/16/2016, dospejúc k záveru, že táto nie je dôvodná. Krajský súd v Trnave po preskúmaní oboch správnych rozhodnutí (t.j. zo dňa 25.02.2016, ako i zo dňa 02.06.2016) zistil, že žalovaný v predchádzajúcom konaní zrušil rozhodnutie VÚSZ zo dňa 20.11.2015 z dôvodu nesprávnej aplikácie ustanovení zákona č. 328/2002 Z. z., a preto bol VÚSZ povinný rozhodnúť o veci opätovne. Žalobca napadol zamietajúci rozsudok Krajského súdu v Trnave kasačnou sťažnosťou, ktorú Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 21.04.2020, sp. zn. 7Sžsk/7/2019, zamietol. Najvyšší súd Slovenskej republiky, uvádzajúc skutkové zistenia v bodoch 25. až 29. (rozhodujúce skutočnosti), uzavrel, že pokiaľ žalovaný ako odvolací správny orgán rozhodol podľa § 59 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, žalobcom uvádzaný kasačný dôvod (prekážka rozsúdenej veci - pozn. odvolacieho súdu) nebol spôsobilý spochybníť pochybenie v konaní a rozhodnutí žalovaného zo dňa 02.06.2016 a správneho orgánu prvého stupňa zo dňa 25.02.2016, č. R.-XXXXXXXXXXXXXXXX-X/XXXX, ktorým mu nepriznal výsluhový dôchodok. Pri zrušení rozhodnutia a jeho vrátení na nové konanie a rozhodnutie je prvostupňový orgán viazaný právnym názorom odvolacieho správneho orgánu, pokiaľ počas nového prejednania veci nevyjdú najavo nové skutočnosti predtým neznáme; následne vydané nové rozhodnutie treba považovať za rozhodnutie prvoinštančné, proti ktorému sa možno odvolať, k čomu došlo i v danej veci.

13. Súd prvej inštancie pred samotným právnym posúdením nároku žalobcu zdôraznil, že dôkaznej povinnosti predchádza povinnosť tvrdenia, čo znamená povinnosť opísať úplne a pravdivo podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia, na základe, ktorých žalobca žalovaný nárok odvodzuje. Rozhodujúcimi skutočnosťami sa rozumejú také skutočnosti (skutkové okolnosti), z ktorých žalobca odvodzuje požadovanú ochranu ohrozeného alebo porušeného práva (resp. nároku), špecifikovaného práve v

konečnom žalobnom návrhu (petite). Medzi oboma uvedenými náležitosťami, t.j. petitom žaloby a opisom rozhodujúcich skutočností, musí byť súvislosť a žalobný nárok vyjadrený v petite žaloby musí vyplývať/prameniť z pravdivého a úplného opísania týchto rozhodujúcich skutočností. Opis rozhodujúcich skutočností je opísanie takých skutkových okolností, ktoré sú podstatné a ich dejová línia smeruje k vzniku a odôvodneniu žalovaného nároku, ktorý je predmetom sporu. Iba splnením tejto podmienky môže súd ustáliť, čo je predmetom konania, tzn. ochrany akého konkrétneho porušeného alebo ohrozeného práva vyplývajúceho z opísaných skutočností sa žalobca domáha, v akom rozsahu, príp. na základe akého právneho titulu, a teda na akom skutkovom a právnom základe.

14. Žalobca si podľa mienky konajúceho súdu v prvom rade požadovaným spôsobom nesplnil povinnosť tvrdenia, keď ani v rámci meritórneho prejednávania veci dostatočne skutkovo nevymedzil predmet žaloby, keď z jeho podaní síce vyplývajú skutkové okolnosti, avšak tieto sú opísané takým spôsobom, že z nich nie je zrejmé, či svoj nárok odvodzuje od nesprávneho úradného postupu alebo od nezákonného rozhodnutia, od zodpovednosti za vznik škody na zdraví (titulom sťaženia spoločenského uplatnenia a bolestného), resp. z titulu všeobecnej zodpovednosti žalovaného v zmysle § 420 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) alebo z titulu porušenia osobnostných práv v zmysle § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, na ktoré poukazoval v záverečnom vyjadrení, avšak bez ozrejmenia, ktoré osobnostné právo a akým spôsobom mal žalovaný svojim konaním porušiť (zrejme do ktorého mal zasiahnuť - pozn. odvolacieho súdu) a je v priamej príčinnej súvislosti so vznikom ujmy. Na uvedenom základe nebolo podľa konajúceho súdu možné dostatočne ustáliť právny rámec žalovaného nároku, keď i žalobca uvádzal viaceré rozhodnutia a postupov rôznych orgánov, ktoré navyiac spadali do časového rámca rokov 1976 až 2017, v nadväznosti na ktoré žalobca bez logického a časového sledu spomínal okolnosti týkajúce sa nepriznania invalidity od roku 1978 a opisoval odkázanosť na invalidný dôchodok, okolnosti preradenia na funkciu veliteľa roty, počas ktorej utrpel pracovný úraz, následne bol prepustený mimo činnú službu, opisoval okolnosti žiadosti o invalidný výsluhový dôchodok, postupy posudkových komisií sociálneho zabezpečenia, lekárky pri vstupnej prehliadke, rôzne zdravotné obtiaže a operácie a podobne. V tejto súvislosti konajúci súd zdôraznil, že dôkazné prostriedky, t.j. lekárske správy, listiny a rozhodnutia, neslúžia na to, aby v nich súd „vyhľadával právo“ a na ich základe ustálil skutkový rámec žaloby namiesto žalobcu, keďže ich účelom je preukázať pravdivosť sporných tvrdení. Úlohou konajúceho súdu teda nebolo vyhľadávať v predložených listinných dôkazoch nároky žalobcu a nahrádzať nimi žalobcovu povinnosť tvrdenia podstatných skutkových okolností, a tak ustaľovať skutkový stav. Skutkové vymedzenie predmetu sporu je obsahovou náležitosťou žaloby a nemožno ho nahradiť len púhym odkazom na obsah pripojených listín. I keď súd v procese dokazovania môže doplniť konkrétne skutočnosti vyplývajúce z vykonaných dôkazov a dospieť tak k právnenému záveru, vymedziac i právny rámec žaloby, nemôže ísť o situáciu, kedy žalobca z časovej následnosti rôznych udalostí, navyiac z obdobia spreď viac ako 40 rokov, odvodzuje príčinný vzťah medzi rôznymi udalosťami, bez logickej súvzťažnosti príčiny a následku.

15. Súd prvej inštancie v ďalšom uviedol, že pokiaľ si žalobca vo svojich podaniach a vyjadreniach v zásade uplatňoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000 eur, ktorý mal predstavovať určitú satisfakciu za to, že mu od roku 1978 nebola priznaná invalidita a plná výška invalidného výsluhového dôchodku, keď podľa jeho názoru viaceré dotknuté orgány rozhodli nezákonne a dlhodobo ho poškodzovali, čo malo mať za následok vznik rôznych zdravotných a psychických problémov, úzkosť a traumy, ktorý stav doliehal i na jeho osobný a pracovný život, viedol k rodinným problémom, potrebe brania pôžičiek a podobne, takto konštruovaný skutkový rámec, formulovaný všeobecne a odkazujúci na rôzne vecne nesúvisiace faktické aj právne skutočnosti, nemal oporu v žiadnom zákonom predpise. Pokiaľ by však žalobcom deklarovaná nemajetková ujma mala vyplývať z nesprávneho úradného postupu alebo nezákonných rozhodnutí vydaných v správnom konaní o nároku na výsluhový dôchodok, o ktorých rozhodoval orgán sociálneho zabezpečenia a následne žalovaný ako odvolací správny orgán, tieto rozhodnutia boli preskúmané v správnom súdnictve, pričom vykonaným dokazovaním žalobca nepreukázal splnenie zákonných predpokladov pre vznik takto žalovaného nároku. V prvom rade nebola splnená podmienka pasívnej vecnej legitímácie žalovaného (súd prvej inštancie omylom uviedol žalobcu - pozn. odvolacieho súdu). Prípadný nárok na nemajetkovú ujmu z titulu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) je totiž možné uplatniť len voči štátu (Slovenskej republike), v zastúpení príslušným orgánom verejnej moci. I pri nároku zo služobného pomeru vojaka ide o hmotnoprávny vzťah k štátu, a nie k ministerstvu, kým u nárokov z titulu sociálneho zabezpečenia vojakov ide zase o hmotnoprávny vzťah k osobitnému orgánu

zriadenému na základe zákona, na účely rozhodovania o nárokoch z titulu sociálneho zabezpečenia príslušníkov silových zložiek štátu. Tieto závery pritom podľa mienky súdu prvej inštancie platili i pri uplatnení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu ochrany osobnosti, resp. všeobecnej zodpovednosti žalovaného za škodu. V tejto súvislosti konajúci súd podotkol, že absencia dostatočného skutkového vymedzenia predmetu sporu sťažovala relevantné ustálenie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v spore.

16. K prípadnému vzniku nároku žalobcu na náhradu škody/ujmy z titulu všeobecnej zodpovednosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie v ďalšom konštatoval potrebu preukázania porušenia právnej povinnosti inou osobou (protiprávny úkon), existenciu škody (vznik a jej výšku) a príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody, príp. i zavinenie, iné než nedbanlivosť; dôkazné bremeno o existencii ktorých predpokladov preukazuje poškodený. Základom takého nároku je vznik zodpovednosti vyplývajúci z preukázaných skutkových okolností. Pokiaľ išlo o zodpovednosť za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. konajúci súd, zdôrazňujúc, že ide o špeciálnu právnu úpravu vychádzajúcu z princípu výlučnej zodpovednosti štátu, založenú na existencii i) nezákonného rozhodnutia (ako individuálneho právneho aktu vydaného v občianskom súdnom konaní, v správnom konaní alebo v trestnom konaní, výrokom ktorého štátny orgán rozhoduje o právach a povinnostiach subjektu práva, avšak toto odporuje objektívnemu právu, pričom toto konštatovanie musí byť vyjadrené v rámci zmeňujúceho alebo zrušujúceho rozhodnutia nadriadeného orgánu) alebo nesprávneho úradného postupu, (ii) škody (materiálnej alebo nemateriálnej ujmy) a (iii) kauzálneho nexusu, tzn. príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, mal za to, že i v takom prípade musí byť pre vznik takého nároku bezpochyby zrejmé, v čom konkrétne spočívala ujma a vo vzťahu ku akému konkrétnemu konaniu, t.j. buď k nezákonnému rozhodnutiu alebo nesprávnemu úradnému postupom ako príčiny tejto ujmy. Preukázanie všetkých predpokladov zodpovednosti žalovaného spočívalo na žalobcovi; táto môže byť daná len, ak nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup boli príčinou vzniku škody/ujmy.

17. Pokiaľ išlo o (prípadný) nárok podľa § 11 Občianskeho zákonníka ako právny prostriedok ochrany pred neoprávneným zásahom do osobnostných práv, v dôsledku ktorého vznikla škoda, resp. ujma, súd prvej inštancie ozrejmil, že poškodený si môže v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka uplatniť nárok na primerané zadosťučinenie za ujmu nemateriálnej povahy. Zodpovednosť v tomto prípade sa posudzuje podľa objektívneho princípu, opäť za splnenia predpokladov, ktorými sú existencia neoprávneného zásahu objektívne spôsobilého vyvolať nemajetkovú ujmu a príčinnej súvislosti medzi takýmto zásahom a jeho protiprávnosťou. Na žalobcovi potom spočíva povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť, že k určitému konaniu, ktoré predstavuje zásah do jeho osobnostných práv, skutočne došlo a tiež súvislosť medzi týmto konkrétnym zásahom a vzniknutou ujmou (kauzálny nexus); zároveň žalobca nesie bremeno dôkazu ohľadom predpokladov priznania primeraného zadosťučinenia v požadovanej výške a v súlade so zásadou primeranosti. To podľa mienky konajúceho súdu znamenalo, že i pre vznik nároku z titulu podľa § 11 Občianskeho zákonníka musí žalobca preukázať kumulatívne splnenie zákonom vyžadovaných predpokladov.

18. Vychádzajúc z popísaných princíпов, citovaných ustanovení zákona, právnej teórie a záverov odvolacieho súdu ohľadom povinnosti žalobcu skutkovo vymedziť predmet sporu, ako aj jeho dôkaznej povinnosti a povinnosti naplnenia všetkých zákonom vyžadovaných náležitostí vzniku zodpovednostného vzťahu k žalovanému, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca tieto požiadavky nesplnil. V prvom rade žalobca nevymedzil predmet sporu, keď neuviedol rozhodujúce skutkové okolnosti tak, aby bolo možné ustáliť skutkový a následne právny rámec žalovaného nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy 5.000 eur, a to vo vzťahu k označenému žalovanému ako pasívne vecne legitímovanému subjektu. Žalobca zákonom vyžadovaným spôsobom skutkovo nevymedzil a ani nepreukázal vznik majetkovej škody a/alebo nemajetkovej ujmy, ani príčinnú súvislosť medzi touto škodou, nemajetkovou ujmou a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, resp. jej vznik v príčinnej súvislosti s porušením konkrétnej právnej povinnosti žalovaného. So zreteľom na to, že sám nemohol z predložených listín a dôkazov vymedzovať skutkový rámec žalovaného nároku, a tak nahrádzať povinnosť tvrdenia podstatných skutkových okolností, súd prvej inštancie s poukazom na všetky uvedené dôvody, za súčasnej aplikácie § 2 ods. 1, § 11, § 13, § 420 ods. 1. ods. 2, § 442 ods. 1, § 444, § 489 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1 písm. a), § 3 ods. 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, ods. 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, ods. 2, § 19 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

19. Súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a žalovanému, ako v spore úspešnému, náhradu trov konania nepriznal, keď si žiadne trovy v konaní neuplatnil.

20. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodu porušenia zákonov, najmä z dôvodu, že mu konajúci súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca uviedol, že predmetom konania bola jeho žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000 eur za nepriznanie invalidity zo strany VUSZ od 01.01.1978, na ktorú mal podľa neho nárok. K uvedenému predložil i relevantné dôkazy, ktoré konajúci súd nesprávne posúdil a neumožnil ich doplnenie krátkou cestou v rámci vyjadrenia sa k záverečnej reči žalovaného, keďže zákonná sudkyňa v rozpore so zákonom ukončila dokazovanie.

21. Súd prvej inštancie opakovane nerešpektoval zákony, ktorých porušovanie mu bolo vytýkané pri posudzovaní žaloby v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, čím sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe a vydal rozsudok bez opory v zákone, so spochybniteľným dátumom 19.07.2022. Podľa žalobcu sa žiadne z tvrdení sudkyne uvedené v napadnutom rozsudku nedajú overiť so zvukovým záznamom zo súdneho pojednávania, ktorý nebol priložený k rozhodnutiu a v spise ani nebolo uvedené, kde sa tento nachádza; osobne ho musel vyžiadať od pracovníčok informačného centra a pri jeho prehrávaní zistil, že s ním bolo manipulované a je upravený. Podľa neho tento jednoznačne dokazuje „odstránenie všetkých rozhodujúcich skutočností“, a vedie k podozreniu, že napadnutý rozsudok bol vydaný „v záujme Vyššej Spravodlivosti“, a preto spravodlivosť je deformovaná a právo krivené. Žalobca v tejto súvislosti vyjadril podozrenie, že napadnuté rozhodnutie bolo napísané pred začatím súdneho pojednávania, čomu by zodpovedal i jeho priebeh a hlavne dátum jeho vyhotovenia.

22. Žalobca osobitne poukázal na stranu 26 napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že nevymedzil predmet sporu, pričom hneď na druhej strane odôvodnenia konštatoval, že nemajetková ujma mu mala byť spôsobená nepriznaním invalidity od roku 1978, na ktorú mal zákonný nárok a následnými rozhodnutiami o nepriznaní invalidného výsluhového dôchodku v plnej výške od apríla 2009 a nepriznaním výsluhového dôchodku od 01.01.2003; uvedené teda predstavovalo predmet sporu.

23. So zreteľom na viaceré porušenia ustanovení Civilného sporového poriadku, ako i vedomé manipulovanie so zvukovým záznamom, napadnutý rozsudok nespĺnil podľa mienky žalobcu predpísané zákonné náležitosti. Na uvedenom základe ho preto navrhol zrušiť a žiadal vylúčiť zákonnú sudkyňu z pojednania veci.

24. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu mal za to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že konajúci súd po opise chronologického sledu udalostí, vykonal dokazovanie, na podklade ktorého zistil skutkový a právny stav, ktorý konštatoval v bodoch 20. až 49. odôvodnenia. Poukázal pritom na to, že žalobca si predovšetkým nespĺnil požadovaným spôsobom povinnosť tvrdenia, keď skutkovo nevymedzil predmet žaloby, nakoľko z jeho podaní vyplývali skutkové okolnosti opísané takým spôsobom, že nebolo zrejmé, či svoj nárok odvodzoval od nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia, zodpovednosti za vznik škody na zdraví, resp. z titulu všeobecnej zodpovednosti žalovaného alebo z titulu porušenia osobnostných práv v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. S týmito skutočnosťami sa žalovaný v celom rozsahu stotožnil. Zastával názor, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je zrejmý vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi konajúceho súdu na strane druhej; konajúci súd pri hodnotení skutkových zistení uviedol relevantné skutočnosti, pričom tieto náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a vyhodnotil. Vo svojej úvahe bol pritom koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a argumenty podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku žalobcu. Pridržiavajúc sa predchádzajúcich písomných a ústnych vyjadrení žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

25. Žalobca v odvolacej replike vyjadril presvedčenie, že jeho žaloba má základ v priamej príčinnej súvislosti medzi porušením zákonných povinností orgánov žalovaného a nemajetkovou ujmom. Zo zmanipulovaného zvukového záznamu nemožno zistiť, o aké konanie sa jednalo, v ktorý deň prebiehalo, kto sa ho zúčastnil a aký bol vydaný rozsudok; preto považoval napadnutý rozsudok za spochybniteľný.

I napriek tomu, že zástupkyňa žalovaného bola účastná súdneho pojednávania dňa 19.07.2022, vedela, že vec prejednávajúca sudkyňa ho zákonným spôsobom neotvorila, pričom neváhala arbitrárnym spôsobom uviesť nepravdivé skutočnosti formou svojoľnej aplikácie výkladu právnej normy. Žalovaný sa odvolával na predchádzajúce vyjadrenie J.-L.-XX-XX/XXXX, ktoré je podobne ako ostatné, účelovo prispôsobené, aby vzbudzovalo dojem pravdivosti; ignoruje pritom zákonné dôkazy. V ďalšom žalobca poukázal na podľa neho nepravdivé tvrdenia ohľadne porušenia § 31 zákona č. 59/1969 Zb. Podľa neho bol záväzný rozkaz o prepustení č. 0110 zo dňa 29.09.1977, pričom jeho súčasťou bol i zákon č. 59/1969 Zb., ktorý mala rešpektovať príslušná vojenská správa. Žalobca označil za nepravdivé tvrdenie žalovaného, že sa nedomáhal nápravy vzniknutého stavu viac ako 42 rokov, keďže o protiprávnom prepustení sa oficiálne dozvedel v januári 2009 a po získaní dokladov požiadal o priznanie výsluhového dôchodku. Už zo znenia žaloby a jej dodatkov je pritom podľa neho zrejmé, že sa nemajetkovej ujmy domáhal za to, že orgány žalovaného mu nepriznali invaliditu počnúc od 01.01.1978. „VUSZ túto skutočnosť stále ignoruje práve z dôvodu porušovania zákonov správnymi orgánmi MO SR formou predpokladaných úprav zákonov. Nespravodlivým konaním správnych orgánov dochádza k vzniku nemajetkovej ujmy, ktorá sa prejavuje ako ohrozenie alebo porušenie právnych povinností, ktoré často krátko vyúsťia do takejto ujmy. Takéto konanie má priamy dopad na spôsob a kvalitu života poškodeného, na jeho spoločenské a rodinné vzťahy, či osobný život“. Žalobca uzavrel, že pokiaľ súd prvej inštancie jeho žalobu zamietol, neprístupoval k nej ako orgán poskytujúci súdnu ochranu.

26. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.05.2024 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

27. Odvolací súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.), sa v rámci odvolacieho prieskumu môže zaoberať a zaoberal iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalobca výslovne uviedol a skutkovo vymedzil v odvolaní; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúca svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní.

28. Z obsahu žalobcovho odvolania je zrejmé, že konajúcemu súdu vytýkal, že nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyjadrený v zrušujúcom uznesení zo dňa 31.01.2018, sp. zn. 4Co/20/2018, manipuloval so zvukovým záznamom z pojednávania zo dňa 19.07.2022, z ktorého sa nedajú overiť skutočnosti uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku, pričom záznam nebol priložený k meritórnemu rozhodnutiu a absentovala i poznámka, kde sa nachádza; žalobca v tomto smere dokonca vyjadril podozrenie z odstránenia „všetkých rozhodujúcich skutočností“, bez bližšieho ozrejmienia.

29. V prvom rade hodno uviesť, že nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyslovený v uznesení zo dňa 31.01.2018, sp. zn. 4Co/20/2018. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia tohto zrušujúceho uznesenia Krajský súd v Bratislave v ňom, okrem právneho záveru o nespĺnení podmienok na odmietnutie podania - žaloby žalobcu, nakoľko uznesenie o odstránení väd (zo dňa 11.08.2017, č.k. 16C/110/2017-16 - pozn. odvolacieho súdu) predchádzajúce vydaniu ním preskúmaného uznesenia zo dňa 19.10.2017 (č.l. 23), neobsahovalo úvahu konajúceho súdu, v čom považoval podanie žalobcu za neúplné a ako konkrétne ho mal doplniť (a teda išlo o nekvalifikovanú výzvu, ktorú navyiac žalobca doplnil), nevyslovil žiadny právny názor na účely ďalšieho procesného postupu konajúceho súdu, resp. relevantný z hľadiska vecného posúdenia žalobcovho nároku. Pokiaľ sa odvolací súd nevyjadril a nevyslovil žiaden právny názor významný z hľadiska meritórnemu posúdeniu žalobcovej žaloby, nemohol sa ani súd prvej inštancie dopustiť žalobcom vytýkaného pochybenia spočívajúceho v nerešpektovaní jeho právnych záverov. Navyiac, hodno uviesť, že žalobca po vydaní zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu následnými

písomnými podaniami dopĺňal skutkové okolnosti, ktorými odôvodňoval žalovaný nárok; ním tvrdený opis rozhodujúcich skutočností nezodpovedal potom stavu v čase vydania uznesenia odvolacieho súdu.

30. Pokiaľ ďalšia odvolacia argumentácia žalobcu smerovala k tomu, že konajúci súd porušil procesné predpisy a zvukový záznam z pojednávania, na ktorom vyhlásil napadnutý rozsudok, nepripojil k meritórnemu rozhodnutiu, pričom v súdnom spise neurobil ani poznámku, kde sa tento nachádza, hodno uviesť, že procesný kódex predpisuje v ustanovení § 98 C.s.p. súdu obligatórne zaznamenanie procesného úkonu, v tomto prípade súdneho pojednávania, na zvukový záznam. Zvukový záznam možno vyhotoviť akýmkoľvek technickým zariadením, ktoré je spôsobilé zaznamenať zvuk. Musí však ísť o také zariadenie, ktoré vyhotoví záznam spôsobilý na to, aby bola možná jeho ďalšia reprodukcia a úschova na nosiči dát. Zvukový záznam sa následne uchováva na nosiči dát, ktorý sa po skončení súdneho pojednávania pripojí k súdnemu spisu alebo sa v súdnom spise urobí poznámka, kde je zvukový záznam uložený; spravidla pôjde o uloženie v elektronickom súdnom registri.

31. Riadiac sa vyššie uvedeným, nebolo povinnosťou konajúceho súdu pripojiť zvukový záznam zo súdneho pojednávania dňa 19.07.2022 k napadnutému rozsudku, keď v tomto smere postačovalo ho buď uchovať na nosiči dát a pripojiť ho k súdnemu spisu alebo ho uložiť v elektronickom súdnom spise s príslušnou poznámkou. Odvolací súd z úradnej činnosti zistil, že súd prvej inštancie postupoval v intenciách § 98 ods. 1 C.s.p., keď zvukový záznam zo súdneho pojednávania zo dňa 19.07.2022 uložil v elektronickom súdnom spise, avšak opomenul urobiť o tom poznámku; táto okolnosť však nijakým spôsobom nemala za následok porušenie procesných práv žalobcu, keď ako strana sporu na žiadosť obdržal kópiu zvukového záznamu.

32. Pokiaľ žalobca v ďalšom vytýkal i neoprávnenú manipuláciu so zvukovým záznamom zo súdneho pojednávania, odvolaciemu súdu v prvom rade nie je dostatočne zrejmé, v čom mala táto spočívať a ako sa mala prejavíť. Po vypočutí si zvukového záznamu z označeného súdneho pojednávania pritom odvolací súd zistil, že tento zodpovedá obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 19.07.2022 (č.l. 154) až po moment vynesenia uznesenia, ktorým konajúci súd vyhlásil dokazovanie za skončené. I keď zvukový záznam nezachytával samotný úkon vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie a jeho ústneho odôvodnenia, čo však bez ďalšieho nemožno vnímať ako manipuláciu so zvukovým záznamom, tento zachytala zápisnica o pojednávaní nachádzajúca sa v súdnom spise. Žalobca, ktorý bol prítomný na dotknutom súdnom pojednávaní dňa 19.07.2022, v odvolaní nijako nespochybnil, že by konajúci súd nepristúpil k verejnému vyhláseniu meritórneho rozsudku, príp. že by rozsudok nezodpovedal vyhlásenému zneniu, tak ako ho opisuje zápisnica o pojednávaní. Zápisnica o pojednávaní, obsahujúca označenie súdu, deň a hodinu jeho konania, označenie prejednávanej veci, vrátane spisovej značky, ako i informáciu o prítomnosti strán sporu, tak sprostredkúva všetky podstatné informácie o priebehu procesného úkonu konajúceho súdu, vrátane rozhodnutia o ukončení dokazovania a vyhlásenia meritórneho rozhodnutia; je teda súladná s ustanovením § 99 ods. 1 C.s.p. Žalobca jej obsah nenamietal, či už priamo na súdnom pojednávaní alebo i bezprostredne po ňom, pričom také námietky nevzniesol ani v podanom odvolaní.

33. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, možno konštatovať, že i keď konajúci súd nezachytil samotné verejné vyhlásenie napadnutého rozsudku na zvukový záznam zo súdneho pojednávania dňa 19.07.2022, za stavu keď tento úkon našiel vyjadrenie v zápisnici o pojednávaní, ktorej pravdivosť a obsah žalobca nespochybnil, nenamietajúc pritom ani samotnú okolnosť vyhlásenia rozsudku v znení jeho písomného vyhotovenia v jeho prítomnosti, je odvolací súd toho názoru, že procesné pochybenie konajúceho súdu nedosiahlo takú intenzitu, že by v jeho dôsledku bolo porušené právo žalobcu, príp. strán sporu na spravodlivý súdny proces. Konajúci súd evidentne oboznámil sporové strany s dôvodmi, pre ktoré pristúpil k zamietnutiu žaloby žalobcu v písomnom vyhotovení rozsudku, pričom tieto v dostatočnej miere a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, tak, aby žalobcovi ostalo zachované právo sa s nimi oboznámiť, zaujať k nim svoje stanovisko, a napokon i polemizovať v podanom opravnom prostriedku.

34. A napokon, pokiaľ sa žalobca v odvolaní bránil voči súdom prvej inštancie prijatému názoru o tom, že dostatočne skutkovo nevymedzil predmet sporu, keď podľa neho bolo zrejmé, že si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000 eur uplatnil z dôvodu nepriznania invalidity od roku 1978, na ktorú mal nárok, nepriznania plnej výšky invalidného výsluhového dôchodku, resp. nepriznania výsluhového dôchodku od 01.01.2003, jeho odvolacej argumentácii nemožno priznať úspech. Z obsahu

odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že konajúci súd, i keď poukazoval na konkrétne nedostatky v žalobcom zvolenom spôsobe opisu skutkových okolností, na podklade ktorých uplatňoval svoj nárok, diskvalifikujúce ho v možnosti jednoznačného vymedzenia, na akom skutkovom základe sa domáhal súdnej ochrany, napokon vec prejednal a pristúpil k meritórnemu prieskumu opodstatnenosti jeho nároku uzatvárajúc, že tento nemal oporu v žiadnom právnom predpise. Konajúci súd pritom posudzoval žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy evidentne z viacerých hľadísk, a to z titulu 1/ zodpovednosti žalovaného v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., konštatujúc primárne nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie, pričom táto by nebola daná ani pri uplatnení nárokov z titulu sociálneho zabezpečenia vojakov, druhotne i nenaplnenie všetkých zákonných predpokladov pre vyvodenie zodpovednosti za ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, prípadne nesprávnym úradným postupom v rámci správneho konania o nároku na výsluhový dôchodok, 2/ všeobecnej zodpovednosti žalovaného podľa § 420 Občianskeho zákonníka, ako i 3/ zodpovednosti za neoprávnený zásah v zmysle ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka; ani v jednom prípade pritom nevzhladol existenciu predpokladov pre priznanie takého nároku. Žalobca skutkovou argumentáciou zvolenou v odvolaní nijakým spôsobom nespochybnil (ne)správnosť úvah konajúceho súdu, na základe ktorých vyhodnotil jeho žalobu vo väzbe na aplikáciu toho ktorého právneho predpisu, resp. jeho ustanovenia, ako nedôvodnú, či už pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného alebo pre nesplnenie predpokladov stanovených pre jeho priznanie; obsah jeho odvolania tak nebol spôsobilý privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

35. So zreteľom na uvedené, keď žalobca v odvolaní neuviedol také skutočnosti, ktoré by z hľadiska relevancie a opodstatnenosti viedli k záveru o nesprávosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p.

36. Naostatok, odvolací súd dopĺňa, že pokiaľ žalobca v závere odvolania žiadal o vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania o veci, túto časť jeho podania neposúdil ako námietku zaujatosti, nakoľko nespĺňala zákonom predpokladané náležitosti v zmysle § 52 ods. 2 C.s.p.

37. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, nepriznal voči žalobcovi, ktorý úspech nemal, nárok na ich náhradu, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).